

Marcellus

Puzzel

Al een tijdje loop ik er met een boogje omheen. Ik wil wel maar durf niet. Een klein puzzelstukje dat omgekeerd onder een struikje ligt, baart mij zorgen. Vast en zeker zijn het bezoekers van een rommelmarkt geweest, die hier hun auto geparkeerd hebben. Een stapel goedkoop speelgoed gekocht – ik geef ze geen ongelijk – en bij het instappen is een doos gevallen omdat het deksel niet goed sloot. Snel de stukjes bij elkaar gezocht, één van de kinderen moest natuurlijk plassen en het was nog een eindje rijden, dus niet meer de tijd genomen om ze na te tellen.

Ik loop er elke dag langs, omheen. Raap ik het eenmaal op of keer ik het om, dan zal mijn leven niet meer hetzelfde zijn. Vanaf dat moment moet ik me wel afvragen hoe de puzzel zou zijn als alle stukjes passen. Misschien is er een duidelijke afbeelding op te zien die mij een hint geeft (de glazen kist van Sneeuwwitje, de neus van Pinokkio), misschien is er niets op te zien behalve een vage hand of een blauwe lucht. In mijn gedachten en met mijn verbeelding maak ik mij een voorstelling van de puzzel, het voorbeeld dat op het deksel staat. Het is niet meer het ontbrekende stukje maar het ontbrekende voorbeeld dat mij bezighoudt.

Misschien is dit wel de situatie van de gelovig zoekende mens in deze tijd. Het oude idee was dat mensen jarenlang op zoek zijn naar het ontbrekende stukje om de puzzel van hun leven compleet te maken. Het totaal, het voorbeeld was bekend, maar ze misten nog iets. Nu vinden we hier en daar en onderweg een los stukje, en het is aan ons om de totale puzzel te reconstrueren. Misschien moet ik morgen toch maar eens het puzzelstukje oprapen. Of in ieder geval omkeren.